

zadruga je pričela dobro poslovati ter je pripomogla našemu kmetu, da so jabolke dobile boljšo ceno in da si razni gospodje iz našega lepega sadja ne delajo norca. — V Spodnji Koreni je umrl Jožef Ivanuš, priden in dober mož, kateri je rad prebiral naše časopise. Svoječasno je bil skrben gospodar, sedaj je bil prevžitkar pri svojem sinu. Naj v miru počiva!

Zgornji Žerjavel. V globoki žalosti naznaniamo tužno vest, da je gospod Fran Polanec, veleposestnik in vinogradnik, v starosti 51 let po kratki in mučni bolezni dne 15. t. m., spreviden s tolažili sv. vere, izdihnil svojo blago dušo. Kako zelo priljubljen je bil pokojnik, je pokazal njegov pogreb, katerega so se udeležili sorodniki, vsi sosedje, prijatelji in znanci. Zapušča žalujočo vdovo in štiri odrasle otroke. Naj počiva v miru!

Sv. Bolfenk v Slov. goricah. Na posledicah težkih poškodb pod kolesi tovornega avtomobila je umrl v ptujski bolnici v ponedeljek 17. oktobra obče priljubljen mož Martin Korent, kmet iz Črmlje. Nesrečnežu je bil zlomljen prsni koš, počila je lobanja in zlomljena je bila noga. Po silnih mukah v bolnici je čez nekaj dni moral zapustiti v najlepših letih do žalosti obupano ženo in tri nedoletne otroke. Želji domačih, da se pokopje na našem pokopališču, je bilo ustrezno. Umrlega so prepeljali na domači dom v Črmlje, odkoder se je vršil v četrtek dopoldne zelo lep sprevod k cerkvi in nato na pokopališče. Tega moža so res vsi radi imeli. O tem priča vseplošna žalost, ki je zavladovala v župniji, ko se je zvedelo o smrti tega zavednega moža. Bil je tako mirnega in lepega krščanskega značaja, da mu je kar nehote bil prijatelj vsak, ki ga je poznal. Vzglede je lahko mnogim z lepim družinskim življenjem. Kot sosed je bil zelo miroljuben in ustrežljiv kot malo kdo; bil pa je tudi vnet naročnik in bravec »Slovenskega Gospodarja«. Žalujoci vdovi, otrokom in vsem ostalim kličemo in želimo: Nad zvezdami bo zopet svidenje! V miru počivaj, blagi mož!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Hvala Bogu, fetos imamo v obilici lepega sadja, katero nima prave cene, ker bi radi razni prekupci zaslužili več kot kmet za pridelovanje. Letos vidimo, da je potrebna organizacija. Treba

bo ustanoviti zadrugo za vnovčevanje kmetijskih pridelkov, s katero bomo lahko naravnost prodajali naše sadje in druge pridelke brez mešetarjev. Sosedje pri Sv. Martinu imajo svojo zadrugo, katera že posluje v zadovoljnost članstva in v veliko jezo raznih ljudi. — V zadnjem času so doneli zvonovi iz cerkvenih lin ter oznanjali, da je šla duša za dušo k svojemu Stvarniku. V Spodnji Koreni sta umrli Antonija Pulko in Antonija Zorko, obe na en dan. V Zgornji Koreni se je ponesrečil Rudolf Kurnik, star še le 26 let. Vozil se je na kolesu ter tako nesrečno padel, da je umrl na licu mesta. Bil je tihe narave, rad je čital »Slovenskega gospodarja«, »Kmetovalca« in knjige Mohorjeve družbe. V Žikarcih sta umrli mlad posestnik Gozdnik Franc in M. Kokol, posestnica in mati 6 otrok. Vsem naj bo zemljica lahka, Bog pa milostljiv sodnik! — Šolski upravitelj je odšel na Ptuj, njegovo mesto pa je prevzela vrta in požrtvovalna učiteljica Katika Svajger, katera poučuje že 25 let naše mlade Barbarčane. Dal Bog, da bi še mnogo let vzgajala naš mladi rod! — Imeli smo tudi več požarov in so bili nekateri posestniki hudo prizadeti. Večina pa je bila zavarovana pri naši domači Vzajemni zavarovalnici in je bil vsak s plačilom škode zadovoljen.

Breg pri Konjicah. Od srčne kapi zadet je nagloma umrl dne 22. oktobra zjutraj Anton Černek, prevžitkar na Bregu, v 79. letu. Dan prej je še bil čil in zdrav, drugi dan mu je že pel mrtvaški zvon. Počivaj v miru, dragi oče, na svidenje nad zvezdami!

Nova Stifca pri Gornjemgradu. Pri nas so žalostno zapeli zvonovi, ko je umrl dne 12. t. m. ob 10. uri zvečer Jože Laznik, ki je bil vzor celi naši občini, kakor tudi za druge občine. Bil je tajnik Kmečke hranilnice in posojilnice v Gornjemgradu, tajnik pašniške zadruge in cerkveni ključar in pred leti tudi šolski načelnik. Za njim žaluje ne samo njegova družina, marveč tudi ljudje daleč naokoli. Bil je v resnici dober krščanski oče svojim otrokom, dober mož svoji ženi in dober sin svoji ljubeznivi materi, vsem dober svetovalec. Naj počiva v miru, blagi mož — družini in sorodnikom naše sožalje!

Sv. Jurij ob južni žel. V preteklem letu se je število umrlih kar za 4 zvišalo. Saj so že

skoro cel teden žalostno odmevali zvonovi. V sredo so jokali starši Zupanc; p. d. Čater, iz Črnljice pri pogrebu svoje šestletne hčerke. Naslednji dan je bil pokopan 4 mesece star otrok vdove Labotar-Mulec, kateri je šele v juniju umrl mož, ki se je bil žalostno ponesrečil. V petek smo pa v velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti Janeza Oset, p. d. Martinca, posestnika v Črnljici. Pokojnega so nad dve leti mučile razne bolezni. Sedaj je dobil še raka v grlu in je bila vsaka zdravniška pomoč brezuspešna. Previden o sv. zakramenti je dne 12. t. m. mirno v Gospodu zaspal. Kakor prej v svojem življenju, je še v težki bolezni rad uganjal šale in si lajšal svoje bolečine. Bil je več kot 25 let vedno zvest naročnik in čitatelj »Slovenskega Gospodarja«. Tudi nabožne liste je bilo vedno vidite v njegovi hiši. V bolnici je umrla v minulem tednu blaga žena Verce, mati g. Verceta, računovodje na tukajšnji Kmetijski šoli. Sveti naj jima večna luč! Preostalim naše sožalje!

Konjice. Zadnjič sem bil na trgatvi. Bilo je zelo veselo. Med raznimi pogovori, ki smo jih imeli, mi nekdo zastavi vprašanje, kaj je to: denuncijant. G. urednik! Kako bi mu vi odgovorili? Tuje besede razlagati je včasih težko. Toda jaz sem imel tokrat posebno srečo. Slučajno sem imel pri sebi »Novine«, list Slovenske Krajine, ki izhaja v Murski Soboti. Vzel sem ga iz žepa in rekel: »Tako vam bom razložil, kaj so to denuncijanti.« In prebral sem trgatem pri južini sledeči članek iz »Novine« z dne 25. septembra t. l.: Naše uredništvo je dobilo zanimivo vprašanje, da naj razložimo, kaj so to denuncijanti. Med ljudstvom se baje govori, da je dandanes mnogo denuncijantov in da se jih je treba varovati. Celo poslanec Pavlič je v belgrajškem parlamentu rekel, da imamo mi Slovenci mnogo denuncijantov. Kaj so torej denuncijanti in zakaj se jih je treba varovati? Denuncijanti, to so ljudje. Denuncijanti, to so taki ljudje, ki svojega bližnjega pred oblastjo po krivici ali pa po pravici zatožijo z namenom, da bi mu s tem škodovali, sebi pa koristili. Denuncijanti so bili že od nekdanj na svetu pri vseh narodih in bodo vedno ostali, dokler bodo hudobni ljudje na svetu. Denuncijanti so večinoma skoro sami hudobni in sebični ljudje.

Ta dan pa je le nekoliko omračil Mohamedu večer. Kljub temu, da se je krčevito branil, sta ga zapeljala pridigarja pred njegovo hišo in sta se kar sama povabila na večerjo.

Mohamed je bil radoveden, kaj da hoče dvojica v njegovem stanu. Ni ga mučila dolgo radovednost, ker Omar je začel:

»Mohamed, popeljala sva te k modremu in prepričana sva, da boš delil srečo z nama.«

Mohamed je takoj razumel, da hočeta imejti delež od zlata. Mrmral je in ugovarjal prav živahno:

»Ne, nikdar ne bom privolil, da bi se delila prerokova dedščina, da bi se raztepel le en sam prašek!«

Omar je vzrojil:

»Ako nama ne dovoliš deleža, se odpeljem takoj k modremu in mu bom razložil, kak skopuh da si. On je vendar rekel, da je zlato blažilo človeškega trpljenja. Ako bo pa čul, kak da si, bo vznevoljen zapustil Bombay, nas proklet in odnesel seboj skrivnost!«

Izgledi zanj niso bili nič kaj ugodni. Mogoče bi svetnik le verjel pridigarju in potem . . . Obotavlja in proti svoji volji se je udal.

Na drugi strani pa je bil Mohamed zelo vesel na prvi pogled zanj neprijetnega dogodka. Nekoliko nezaupanja je le še tičalo v njem. Nastop pridigarjev mu je bil jasen dokaz, da sta tudi onadva trdno prepričana o čudežu in o nepreglednem bogastvu za bodočnost. Popolnoma se je spravil z gostoma. Ko se je opravičil, da nima doma ne jedi in ne pijače, sta ga povabila seboj v kavarno — — —

V četrtek so bili zopet na svetem hribu, kjer so našli modrega v molitvi pred grobom. A tudi ta dan največjega upanja je prikrival Mohamedu presenečenje, ki je bilo zanj bridko, ker potrpežljivost ni bila njegova največja čednost. Svetnik s hriba je pričel:

»Otroci moji, na žalost gre korenina dragocene rastline askir h koncu. Morate znati, da je del skrivnosti, ker je korenina od rastline, ki raste začetkom monsuna (poletnega vetra). Allah bodi zahvaljen, čas je blizu, ne bo nam treba ča-

vil je sledi cele verige obmejnih naselbin, trgovska mesta in trdnjave, ki počivajo že nad 1000 let pod puščavskim peskom. Med razvalinami 2000 let stare obmejne trdnjave iz dobe kitajske Handy vladavine je izsledil dobro ohranjeno poštno postajo, ki je bila zgrajena za vršenje kurirske službe med obmejnimi utrdbami.

Mednarodni znaki na kolodvorih.

Mednarodne železniške uprave se pogajajo ta čas za uvedbo posebnih znakov na postajah, ki naj bi olajšali potnikom brez znanja jezika najdbo različnih železniških na-

Če vam kdo o kom pove, da je denuncijant, ogibajte se ga, četudi ne veste gotovo, da je denuncijant. Narod, ki je moralno na nizki stopnji ali nepošten, ima navadno vedno več denuncijantov med seboj kakor pa pošteni narod. Po številu denuncijantov lahko sodimo moralno višino kakega naroda. O Italiji beremo, da tam danes skoro nihče ne upa javno ust odpreti. Tam nihče ne sme grajati vlade in njenega delovanja. Siromaštvo in revščina je velika, pa se nihče ne sme nad tem pritoževati. Vlada pobira od revnega ljudstva ogromne davke, nazaj med ljudstvo pa skoraj nobeden denar ne pride. Pa Bog varuj, da bi se ljudje zaradi tega kaj pritoževali! Vlada ima med ljudstvom vse polno svojih zaupnih ljudi, ki jim je preskrbela razne bogate plačane službe. Ti vladni zaupniki hodijo okrog in nategujejo ušesa, da bi kje kaj slišali od koga in ga lahko zatožili. Če nič ne poizvedo, si pa sami kaj izmislijo. Navadno ti zaupniki ali denuncijanti gledajo na to, da bi škodovali tistim ljudem, ki odkritosrčno povedo, da je to ali ono dejanje nepošteno ali državi in ljudstvu škodljivo. Velikokrat pa denuncijant koga po krivici zatoži samo zaradi tega, ker je drugi drugega mišljenja in prepričanja kakor pa on. To je delo denuncijantov. Kadar denuncijanti koga spravijo ob službo, tedaj pogosto radi naredijo zelo sveti in nedolžni obraz in se držijo tako, kakor bi se to zgodilo brez njihove vednosti in celo proti njihovi volji. Sladko hodijo okrog ljudi in sesajo iz njih, če bi kje kaj mogli za sebe dobiti in odnesti višjim na nos. Denuncijanti so zmeček vsakega naroda. Pošteni človek raje pljune pred njim, kakor pa da bi se še samo z njegovo bližino zamazal. — Ko sem končal, so rekli trgači: »Zdaj pa vemo vsi, kakšno pleme je to.« In zopet so odšli veseli na svoje delo, jaz pa jo sem mahnil preko vinogradov proti Konjicam. Čim bolj sem se bližal trgu, tem bolj žive so vstajale pred menoj misli o — — —

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno 32 Din,
polletno 16 Din,
četrtletno 9 Din.

Vojaške zadeve.

Vojnica. — M. N., Slivnica pri Celju. — Vprašate, če ste dolžni plačevati vojnico, dasi ste se onesposobili radi bolezni, dobijeni med vojno. — Le na podlagi dokaza o nenamerni onesposobitvi med vojno Vas lahko oprostitjo plačevanja vojnice. V Vašem slučaju pa prošnja ne bo imela uspeha, razen v slučaju, da ste radi bolezni nesposobni za vsako pridobitno delo in ne plačujete več kot 120 D neposrednega davka. V tem slučaju vložite prošnjo za odpis vojnice, kolkovano z 20 Din na pristojno davčno upravo.

Superrevizijski pregled. — D. M., Sv. Jurij ob Ščavnici. — Vprašate, kedaj bo superrevizijski pregled v Ljubljani in če lahko nečak v slučaju sposobnosti še isto leto zadosti vojaški dolžnosti. — V slučaju usposobitve po pregledu naj zaprosi za takojšen nastop kadrovske službe pri pristojnem vojaškem okrožju s 5 Din kolkovano prošnjo. O dnevu superrevizijskega pregleda bo Vaš nečak obveščen po prejemu poziva.

Hranilec, odsluženje roka. — V. J., Sladka gora, Poljčane. — Vojaške službe ste oproščeni kot hranilec, želite pa odslužiti rok vojaške službe radi poznejšega sprejema v državno službo pri policiji. — Oseba, radi katere ste oproščeni vojaške službe kot hranilec (oče, mati), naj pri županstvu na zapisnik izjavi, da ji kot hranitelj niste potrebni. Županstvo bo prijavilo vojnemu okrožju radi dostave poziva. Pripomnimo pa, da lahko zaprosite že sedaj za sprejem v državno službo, kot prilogo o zadostitvi vojaškega roka pa priložite hranilčevo uverenje.

Mornariška podčastniška šola. — I. T. M. — Vprašate za sprejemne pogoje k mornariči. — Rok za vložitev prošnje za sprejem v mornariško podoficirsko šolo, ki traja 2 leti in zahteva starost od 17 do 21 let, je potekel s 1. oktobrom t. l. Šolanje bo ponovno razpisano šele prihodnje leto.

Divizijska artilerija. — Š. K., Črešnjevca p. Vojniku. — Vprašate, v katerem kraju je divizijska artilerija, za kar ste bili usposobljeni pri rekrutovanju. — V katerem kraju boste odslužili Vaš kadrovski rok, nam ni znano, obstoja pa divizijska konjička artilerija v Subotici in Smederevski Palanki.

Oprostitev kadrovske službe kot hranilec. — J. H. L. — Oče, 53 let star, plačuje do 120 Din neposrednega davka, mati, 43 let stara, je za delo nesposobna. Vi ste edini hranilec v zadruzi, kako doseči, da boste oproščeni služenja v kadru? — Nabora naj se udeleži tudi oče. Če nimate davčnega predpisa nad 120 Din in v slučaju ugotovitve, da je oče za pridobitveno delo nesposoben, boste oproščeni vojaške službe po dokazu županstva, da ste res edini hranilec nesposobnih družinskih članov.

Pilotska podoficirska šola. — A. K., Štrigova. — Tudi Vam niso poznani sprejemni pogoji za to šolo, dasi je bilo vse to že objavljeno v »Slov. Gospodarju«. Za letos je šolanje v pilotski podčastniški šoli izključeno, ker je čas za vložitev prošnje potekel.

Poziv na odsluženje. — A. P. iz Šal. — Ste bili potrjeni v vojake leta 1931. Spomladi poziva za odsluženje niste prejeli, kedaj boste pozvani? — Če niste doslej bili pozvani, boste prejeli poziv za odsluženje roka prihodnje leto. Letos bodo pozvani v novembru le oni, potrjeni za neborce in za vazduhoplovstvo.

Poziv na odsluženje k artileriji. — K. V. v Borejcih pri Ljutomeru. — Isto kakor zgoraj za A. P. iz Šal.

Dr. Franc Mišič.

Sv. Križ nad Belimi vodami.

To, kar danes imenujemo Sv. Križ nad Belimi vodami, na strmi visoki gori in skali nad napetim klancem znamenita romarska cerkev, vsa razsvetljena in polna svetnikov, romarjev in čudežev, z vsem, kar spada k samotni slovenski cerkvi, zlasti romarski, s sijajnim razgledom, segajočim na vse 4 strani daleč na okoli in visoko gori prav do nebes, se je nekaj med domačim ljudstvom imenovalo Oslica. Tedaj na njej ni še bilo nobene zidane cerkve, nobene lesene cerkvice, niti ne priproste kapelice. In če bi nemo kamenje, površje in osrčje tega ostro iz-

prav. Doslej so se uprave sporazumele za naslednje znake: vprašaj kaže informacijski urad, odprti kovčeg carinarnico, ročni kovčeg garderobo, stol čakalnico, z vilicami prekrižana žlica restavracija, velika puščica izhod, trije novi menjalnico, zapečaten pisemski ovitek pošto, roka, ki kaže na lokomotivo, žohod na peron, s palico prekrižan dežnik pa shrambo za najdene predmete.

Ali veš,

da so v Italiji napra, vili stroj, ki pšenico zmelje, moko zmeša s potrebnimi dodatki, iz obličji krušne hlebe in

kati dolgo na prve poganjke. Brez te rastline je spremenjenje bakra v zlato izključeno in radi tega pač moramo nekoliko potrpeti.

Mohameda je zaskrbelo, da bi se mu skrivnost ne izmuznila. Najbolje bi pač bilo, ako bi imel modrega stalno pri sebi in povrh bi še lahko nadziral njegovo občevanje. Z globokim vzdihom se je komaj premagal.

»Sveti mož, ti rabiš prenočišče. Prestar si, da bi nočeval neprestano pod milim nebom, lahko bi se našel vseh mogočih bolezni in še umrl pred časom, kakor ti je odločeno. Ako bi se zadovoljil z mojo skromno streho . . .«

»To je misel, s katero te je navdahnil prerok. Prav imaš, hladni ponočni zrak ne prija starcu. Noč je čas angela smrti . . . Mi lahko govorimo povsem mirno, kar moraš znati in kar bi rad zvedel.«

Mohameda je popadla tolika dobrosrčnost, da je povabil celo oba pridigarja k sebi. — —

Z modrim se je naselil nemir v sicer tako mirno Mohamedovo hišo.

Lepega dne je sedel svetniški gost na verandi, mimo sta prišla dva romarja: starejši moški, ki se je upiral ob ramo majhne deklice. Oba sta z gledalo revno. Zibala sta se mimo hiše in nenkrat je zaklicalo dekletce:

»Oče, tam le gori sedi svetnik, katerega iščeval.«

Deklica je pokazala na modrega na verandi Mohamedove hiše. Romar je pomežikal in globoko pozdravil:

»O velik, dobri in sveti mož!« je zaklical s tresočim glasom, »priromal sem semkaj nekaj sto milj, samo da bi našel tebe. Poveljujem preroka, ki me je popeljal pred tvoje obličje. Podari mi 2000 rupij, dva od mojih otrok se hočeta poročiti. Ne posedam ničesar. Pomagaj mi, moja zahvala ne bo poznala mej.«

Njegove prošnje in tožbe so bile pretresljive.

Modri je klical pridigarja. Nobeden se ni odzval, nista bila doma. Pozval je Mohameda, ki je prišel.

»Kie sta oba propovednika?«